

Този денъ отъ нашата дружина паднаха осемъ души—трима убити и петима ранени. Турцитъ дадоха много жертви. Тѣ нѣколко пати правиха настѣпление и всѣкога оставяха по 15—20 души раниени и убити.

Почивката ни трая около половинъ часть. Приготовихме се за пѣтъ, макаръ и да бѣхмѣ грохнали отъ умора, отъ неспане, отъ гладъ и жажда. Като се стѣмни добре, измъкнахмѣ се отъ гората, безъ турцитъ да ни усѣятъ.

Вървѣхмѣ изъ едни ниви. По едно време се чу нѣкакъвъ шумъ. Х. Димитръръ легна на земата и опръ ухото си. Като тръгнала да ни гони, Наблизъ имаше малкъ хресталакъ. Ние се скрихмѣ въ него и налѣгахмѣ. Следъ четвъртъ часть ето за наша изненада, конницата, като доближи до хресталака, спръ, нѣщо се сговори и се върна назадъ. Навърно, тя не е могла да ни хване диритъ и отиде въ друга посока.

Месечината грѣбше. Върховетъ на гордия Балканъ се виждаха, но ние бѣхмѣ далечъ отъ тѣхъ. Все продължавахмѣ да вървимъ. По едно време чухмѣ крѣкане на жаби. Помислихмѣ, че сме наближили нѣкоя рѣка и се впуснахмѣ къмъ рѣката. Бмѣсто рѣка, налетѣхмѣ на единъ гроль съ мѣтна вода, въ която селенитъ си кпятъ биволитъ. Но кой ти обръща внимание на това. Цѣлата дружина напада на земата и за-смучи мѣтната вода. Следъ малко грольтъ бѣше почти пре-сушенъ. Но лошитъ послѣдствия отъ тая вода не се забавиха да се явятъ. Още докато се движехмѣ изъ дола, на мнозина взе да става лошо на стомаха.

По пѣтъ налетѣхмѣ на двама селени, които опрѣха на месечината. Тѣ, като ни видѣха, побѣгнаха. Бѣха оставили хлѣба си, разчупенъ върху една абичка — навърно бѣха седнали да бѣжатъ и го преслѣвахмѣ въ нѣколко минути. Два следъ като пѣтувахмѣ още цѣлъ часть, намѣрихмѣ единъ изворъ, отъ който се напихмѣ и си починахмѣ. Почна да се съзорѣва. Стигнахмѣ една голѣма рѣка, за която казаха, че е Росица. Прегазихмѣ я. На срѣща имаше овчарски кошари. Тамъ оставихмѣ нашия раненъ другаръ Мън-зовъ, който не можеше повече да върви. Х. Димитръръ даде на овчаритъ пари и ги помоли да го гледатъ добре.

Отъ тѣзи кошари купихмѣ и нѣколко агнета. Взехмѣ единъ овчаръ, който да ги кара. Минахмѣ край една воденица и се скрихмѣ въ една гора, близо до рѣката. Тука решихмѣ да починаемъ и да се нахранимъ, догдето потерята не ни е още